העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות. הזוכה בפרס השבוע הוא הקורא שמעון ישראלי, ת"א.

לחם ועבודה

ושוב בדיה מפיו של שמעון ישראלי: פעם הלכה הפגנה ענקית במרסיי, חצי מיליון פועלים, והם צעקו: „לחם! עבודה!" בעל מלאכה אחד, כל כך כאב לו המראה, שהוא קרא לאחד המפגינים ואמר לו: „יש לי כאן בית־מלאכה קטן, ואנחנו ארבעה עובדים. יקבל כל אחד קצת פחות שכר, ויהיה מקום גם בשבילך."

המפגין התכעס: „יש כאן הפגנה של חצי מיליון איש — ורווקא אותי מצאת בשביל לעבוד?"

טעות לעולם צודקת

ידה היתה בגבס שלשה חדושים. (מעריב)

אורי שיקה, חיפה

אין חדש תחת הגבס.

שר העובדה, מר מ. נמיר. (הארץ)

יורם ברנשטיין, תל־אביב

אמן העובדה המוגמרת.

מת מיתה חטובה. (מעריב)

אליהו גרקיס, רמת־גן

במיטה חטופה?

שאנדור קוציץ, הלחוץ ההונגרי. (חדשות הספורט)

מרדכי דן, תל־אביב

חילץ את קבוצתו מלחץ הירים.

„קחי, ככך הרחות! יום הולדת שמח!"

הערות־שוליים

מפקד משטרת עיראק, טאהר יחיא, נעצר...

●

ו...טוהר.

★ ★ ★

מה ערכו של תקציב...

●

...כשכל יום עוקפים אותו עלידי גביית מסי עקיפין?

★ ★ ★

על בעיית התחבורה הציבורית — הנהג קורא: „לא לעלות יותר"...

●

...ואילו הנוסע מתחנן: „לא להעלות יותר!"

★ ★ ★

מנבאים לפרישתו של מנהיג סין העממית מאו־צה טונג...

●

...סיממת־היום בפקינג: מאו־צה, צא!

כפירי אריות

לא מזמן לקחתי את בתי בת השלוש לקולנוע, לראות סרט על ימי הנצרות הראשונים ברומא. בין היתר הראו אריות הטורפים נוצרים מסכנים. כשחזרתי הביתה נתנה לי אשתי על הראש, כיצד אני מעז לקחת את בתי לסרטי־זוועה כאלה, שיטביעו רישומם עליה לעולם.

בשבת שלאחר מכן, כדרכנו בקודש, לקחנו את אילנה והלכנו לבקר בגן־החיות בתל־אביב. והנה, אך הגענו ל־כלוב האריות, פרצה הילדה בבכי תמ־רורים. „אתה רואה?" רעמה אשתי ה־מתוקה, „זה מה שיוצא מהסרטים שלך. עכשיו היא כל החיים תפחד מאריות, ומי יודע איזה סיוטים תסבול." והיא ניגשה לאילנה, ליטפה אותה, ושאלה אותה למה היא בוכה, מותק.

„הה, הה," יבבה החמודלה, „אני בו־כה למה שלאריות המסכנים אין נוצרים בשביל לאכול."

חיים ברגמן, תל־אביב

נחשו על מה מדברים

„האללו? כן, כן... אני מבין... אתה באמת צודק... אבל זה לא יתכן... אתה בטוח שאין כיסוי?... לא, לא, באמת שאין צורך בכל זה... מה?... בעוד יום־יומיים לכל המאוחר."

★ ★ ★

„את מה? איך לכל הרוחות הצלחת להיתקע... אבל לא בדקת אפילו את... טוב, טוב. מאיפה את מטלפנת?... שלושה קילומטר מהכביש הראשי?... בית בודד?... והאוטו עוד יותר רחוק?... טוב, אהיה שם ברגע ש..."

★ ★ ★

„אשתו? נו, אז מה?... ככה, פתאום, הה?... לא יכול אפילו לזוז?... מסכן נורא... מה'ת שחה — יש לך תעודה רפואית אפילו!... תגידי לו שאם לא יופיע כאן תוך 12 שעות אני... לא, לא!... אשלח את המ.צ.ו."

★ ★ ★

„מדבר... נכון, אני אביו... הוא מה?... שלוש?... לא, לא אמר מלה על כך... מפליא מאוד. אף פעם לא עשה דבר כזה... ראית אותו במו עיניך מכתן את האבנים, הה?... מחר אשלח זגג... אני כבר אספל בו —"

★ ★ ★

„כמו שלי?... אותו צבע אפילו?... איזה חוצפה!... והיא נשבעה לי שזאת דוגמה אורינגלית!... מנוולת!... לא, מותק, — לא את. היא... אני אשרוף אותה... לא, לא, השמלה... בחיי שאפשר להתפוצץ... לבוא מחר לנשף?... איך אפשר... לא הייתי מסכימה שיראו אותי מתה בשמלה הזאת... באיזה שעה אמרת?..."

חמשיריים

היתה נערה בשם רינה,
חפצה בגוף של בלרינה.
בממטרה לרזות
אכלה רק עוגות
וראו פלא — עוד השמינה.

אליעזר דומקה, צה"ל

●

היא היתה תמימת־לב ללא פרץ,
הוא היה גבר עז מלא מרץ.
הוא עמד על שלו:
„בושה היא לומר לא!"
ועתה מנדנדת היא ערש.

פיהם דיבר חכמה

★ „אתה חוזר על עצמך," העיר המחט לתקליט המקולקל.

★ „ניפגש בפינה," הכטיח קיר אחד לחברו.

★ „אני תפרן," התייפח החייט והלך לחפש עבודה.

★ „אתה יורד מהפסים," העירה הזכרה לבן־זוגה.

★ „יש לך מזל הפעם," אמר ווילהלם טל לכנו.

★ „סתם צבוע אחד," התלוננה הזיקית על בעלה.

★ „צוחק מי שצוחק אחרון," הפטירה המונה־ליזה, וקמה.

★ „אין טוב כלי רע," נאנח הבעל ושילם את הוצאות קבורת חותנתו.

★ „אתה מיספר, אתה," החמיא המשולש למשושה.

צבי תמיר, תל־אביב

★ „מה אתה כל כך מזיע?" שאלה שמש הקיץ את בלוק הקרח.

★ „טעות לעולם חוזרת," מילמל הקיפוד, והתרחק מן המברשת.

★ „רוצים להרוג אותי!" צווח הזמן, והתחיל לרוץ.

אורי אלוני, צה"ל

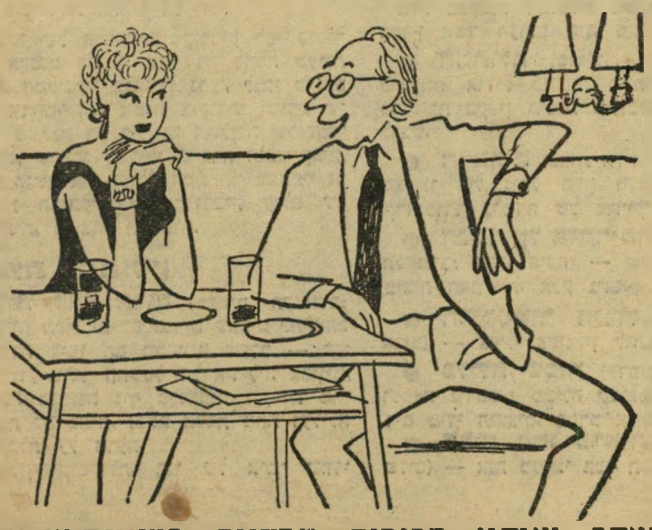

„מאחר ואנחנו קרובים מבחינה רעיונית־אינטלק־טואלית, מדוע לא תבואי לשבת על ברכי?"